

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμοιρῆν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίγεται δεκτὴ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διά τὸ ἐσωτερικὸν . . . . . Δρ. 5
Διά τὸ ἐξωτερικὸν . . φρ. χρυσᾶ 8

Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς
«**ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ**» καὶ παρὰ
τοῖς βιβλιοπωλείοις **Βίλμπερ** καὶ **Μπέκ**.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γ ρ α φ εῖ ο ν ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην
ἀπὸ 10 — 12. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Τυπικὴ καὶ ἀκαμπτος γυνή.—Τὰ δημιουργήματα τοῦ αἰῶνός μας.—Παράκλησις. (ὑπὸ Ἑλένης... ἐκ Σύρου).—Τύποι γυναικὸς ἐκ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Πολυξένη. (ὑπὸ Εὐγενίας Κατραμῆ).—Καὶ ἡμεῖς περὶ Κούτρας.—Αἱ ἰπποτίδες γυναῖκες' (ὑπὸ Μαρίας Δὲ Γαρδέλη). Ἐρεπίνα Παρθεναγωγέτα. Ἡ σημερινὴ γυνὴ καὶ τὸ ἑαυτῆς καθήκον (ὑπὸ Πιπτινας Βαλλώση). Ἐπίκλησις τῆς Ἑρακλικῆς Ἀδελφότητος ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς μεγάλου Ρεύματος.—Ἐβδομαδιαῖον Δελτίον.—Ποικίλα.—Νόστιμα.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλή.—Ἐπιφυλλίς.

Πρὸς τὰς γραψάσας ἐπανειλημμένως πρὸς ἡμᾶς περὶ τοῦ ὑπὸ τίνος γράφονται τὰ ἀνευ ὑπογραφῆς ἄρθρα, γνωστοποιούμεν, ὅτι ταῦτα εἰσὶ προϊόντα τοῦ ἀσθενοῦς καλάμου τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Ἡ ΤΥΠΙΚΗ ΚΑΙ ΑΚΑΜΠΤΟΣ ΓΥΝΗ

Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου τούτου ἀρκεῖ, ὅπως αἱ πλείεστα τῶν ἀναγνωστριῶν ἡμῶν, προ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ διαμαρτυρηθῶσι, διότι ἐτολήσαμεν νὰ παραθέσωμεν τῇ λέξει «γυνή» τῇ ἀδιαχωρίστῳ τῶν τίτλων ἐπεικῆς, ἀγαθῆ, εὐαίσθητος καὶ γενναία τὸν τῆς ἀκάμπτου καὶ τυπικῆς.

Δυστυχῶς θέλομεν ἀποδείξει ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑπάρχει· ἐξαιρέσεις ἔσως, ἀλλ' ἐξαιρέσεις ἀπειλοῦσα νὰ μεταβληθῇ εἰς κανόνα, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας, ἧς αὕτη τυγχάνει παρὰ τε τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀνδρός.

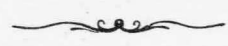
Ἐδόθη δὲ ἡμῖν εὐκαιρία νὰ πραγματευθῶμεν τὴν ἀκαμπτον γυναῖκα καὶ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἡ ἀντικειμένη αὕτη τῆς γυναικείας φύσει νόσος ἐπιπολάζει καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἐκ τῆς, κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαπενθήμερον, ἀπασχολησάσης δλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἀξιοθρηνητοῦ τῆς Κούτρας δίκης.

Τὴν τελευταίαν τῆς διαδικασίας ἡμέραν εὐρέθημεν μεθ' ἐμίλου Κυριῶν καὶ, ὡς εἰκόσ, ὁ λόγος περιεστράφη καὶ εἰς

τὸ περὶ τῆς τύχης τῶν ἀτυχῶν ὑποδικῶν ἀξιωματικῶν ζήτημα. Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐκ τῶν Κυριῶν ἐσπευσαν μετ' εὐχαριστήσεως καὶ πομπῆς, νὰ ἀπαγγείλωσι κατηγορητήριον, πολὺ δριμύτερον τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ τὴν καταδικαστικὴν κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν ἀπόφασιν, διὰ τῶν ἀναρμόστων εἰς γυναικείον στόμα φράσεων «*νὰ τοὺς τουφεκίσουν ὄλους, ὄλους*» καὶ ταῦτα μετὰ μείζονος ψυχραιμίας καὶ ἀποφασιστικότητος καὶ αὐτοῦ τοῦ σιδηροκάρδου καὶ αὐστηροτάτου τῶν στρατοδικῶν προέδρου.

Αἱ Κυρίαὶ αὗται, εἰς τὴν περὶ τῆς ἀνοικτεῖς εἰς τὴν γυναῖκα αὐστηρότητος ταύτης, παρατήρησίν μας, ἐξέθηκαν ἡμῖν μετὰ στρατιωτικῆς ὄντως ἀκριβείας τοὺς λόγους τῆς αὐστηρότητός των, περαίνουσαι, ὅτι καίτοι γυναῖκες ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἀκαμπτοι καὶ ἀμείλικτοι πρὸς πάντα τὸν δυνάμενον νὰ κηλιδῶσῃ τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν τῆς πατρίδος ἡμῶν. Ἄλλως τε προσέθηκεν ἡ μία ἐξ αὐτῶν, δὲν καταλαμβάνω, διατί ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπίσης αὐττηραὶ ὡς οἱ ἄνδρες, δὲν ἐνοῶ διατί εἰς κάθε δευτερόλεπτον ὑγραίνονται οἱ ὀφθαλμοὶ μας, συγκινούμεθα, καταστρέφομεν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν νεότητά μας, τέλος κυβερνῶμεθα ὑπὸ τῆς καρδίας καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς θελήσεως. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι ὀφείλομεν νὰ πολεμήσωμεν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, ἧτις ἦν ἡ ἀφειτηρία πάσης δυστυχίας μας, ἧτις ὡς πολλακίς ἐρρέθη, εἶναι γνώρισμα ταπεινωτικῶν τῆς γυναικὸς, ὑποβιβάζον τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ χαρακτηριστικωτέραν καθιστῶν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός.

Ἐντεῦθεν ὀρμώμεναι καὶ ἀλγοῦσαι ὄντως διὰ τὰς ἐσφαλμένας ταύτας ἰδέας, αἵτινες προϊόντος τοῦ χρόνου μεταβάλλονται εἰς πεποιθήσεις, καὶ μεταδιδόμεναι ὡς μiasματικὸν νόσημα, ἀπειλοῦσι νὰ καταστρέψωσι τὸ εὐγενὲς τῆς γυναικὸς γόητρον καὶ μεταβάλλωσι τὴν εὐαίσθητον καὶ προυργεῖαν αὐτῆς καρδίαν εἰς μηχανήν, χρησιμεύουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς μετάδοσιν τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀρτηριῶν εἰς τὰς φλέβας καὶ τὰνάπαλιν, παραδίδομεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν κ. ἀναγνωστριῶν μας εἰκόνα γυναικὸς τυπικῆς καὶ ἀκάμπτου.

ΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Εάν ο αιώνας μας δεν είναι προσωρισμένος να κληροδοτήσει εις τους μετ' αυτόν ιδιάζοντάς τινα και ιδιόρρυθμον χαρακτήρισμόν, εάν δεν δύναται να αποτυπώση τὸν τύπον αὐτοῦ ἐπὶ νέων τῆς τέχνης κανόνων, δύναται κατ' ἀντίστροφον λόγον, να ὀνομασθῆ ὁ κατ' ἐξοχὴν αἰὼν τῆς ἐπιστήμης, αἰὼν τοῦ τελειοποιηθέντος μηχανισμοῦ, τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου καὶ θαυματουργοῦ Πρωτέως, ὅστις ἐπαρθείς διὰ τὰς νίκας, ἀς ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ ἤρατο, παρεισέφησεν ἀνεπαίσθητος καὶ διὰ μεθοδικῆς ἐφόδου καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ τοῦ ἡθικοῦ κόσμου.

Κατορθώσας να τελειοποιήτῃ τὴν ἐν τοῖς σπαραγάνοις μηχανικὴν, ἣν παρὰ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ παρέλαθεν, ἐπινοήσας λεγεῶνα ὀλόκληρον νέον μηχανῶν, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ἤθελον παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν θεωρηθῆ ὡς μαγείαι, καὶ μεταβαλὼν τὴν ἄψυχον ὕλην εἰς ἐνεργὸν δύναμιν, ὁ αἰὼν οὗτος τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὕλισμου κατώρθωσεν ἐν τῇ τελειοποιήσει αὐτοῦ θαύμα, ὅπερ οὐδεὶς προγενέστερος, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς μεταγενέστερος αὐτοῦ θέλει κατορθώσαι. Ἐραμπίκαρε, ὡς κοινῶς λέγεται, τὴν τυπικὴν καὶ ἄκαμπτον γυναῖκα.

Ἡ γυνὴ αὕτη παρίσταται ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὡς εἰς τῶν καλλιτέρων γυναικείων τύπων. Ἀκριβῆς, τακτικὴ, ἀπαθὴς, μεθοδική, τέλος τοιαύτη ὅταν παρσεύασεν αὐτὴν ὁ μηχανικὸς βίος ἐν ᾧ ἐνετράφησε καὶ παρ' οὐ πᾶσα ἐνέργεια, πᾶν βλέμμα, πᾶσα κίνησις, πᾶν αἰσθημα αὐτῆς πηγάζει. Αὕτη δύναται να εἶναι μεγάλη τοῦ κόσμου Κυρία, καλὴ οἰκοδέσποινα, καλὴ τεχνίτις ἢ καλὴ σύζυγος. Ἐν οἰαδῆποτε ὅμως ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων ἐξετάσῃ τις αὐτὴν ὡς γυναῖκα, θέλει ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ ἐλαττήριον δι' οὗ αὕτη ἐνεργεῖ, ὀνομάζεται ἴσως καθῆκον, ἴσως ἀρχή, ἴσως συνήθεια, ἴσως ἰδιοσυγκρασία, ἀλλ' οὐδέποτε καρδία. Ἡ γυνὴ αὕτη ρυθμίζει τὰς ὥρας τῆς, ὀρίζουσα εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν τὴν ἀνάλογον καὶ σύμφωνον χρῆσιν τὴν μὲν οἰκίαν θεωρεῖ ὡς μηχανουργεῖον, ἑαυτὴν δὲ καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν ὡς μηχανάς. Καὶ τὸ μὲν ἤμισυ, πολλάκις δὲ καὶ πλεῖον τῆς ἡμέρας ἀφιερῶν ἐν τῷ μηχανουργεῖῳ, ὅπερ οἰκία καλεῖται, τὸ δὲ ἕτερον ἤμισυ ἐν τῷ κοινῷ μηχανουργεῖῳ, ὅπερ κοινωνία καλεῖται. Ἐν ἀμφοτέροις δὲ τούτοις ἡ γυνὴ αὕτη παρίσταται, τὸν νοῦν προσέχουσα μᾶλλον εἰς τοὺς παλμούς τοῦ ὠροδείκτου καὶ λεπτοδείκτου τοῦ ὠρολογίου τῆς, ἢ εἰς τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τοῦ φυσικοῦ τούτου τῆς γυναικὸς ὠρολογίου.

Ἐγείρεται τῆς κλίνης τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὥραν ὡς μηχανὴ τυπικὴ καὶ ἀκριβῆς διευθύνει τὰ τοῦ οἴκου τὸ τέκνον τῆς ἀσπάζεται τὴν πρωτὰν τυπικώτατα : ἐν μόνον φίλημα εἰς τὸν σίζυγον ἀφιερῶν ἡμίσειαν ὥραν, ὅπως περὶ τῆς οἰκίας καὶ περὶ τῶν τέκνων μετ' αὐτοῦ συνεννοηθῆ παρήλαθεν ἡ ὠρισμένη ὥρα, αὕτη ὡς δι' ἤλεκτρισμοῦ ἐγείρεται· σὲ παρακαλῶ, τῇ λέγει ὁ σύζυγος, μίαν στιγμὴν ἀκόμη· δὲν ἔχω καιρὸν, θὰ καταστραφῆ ἡ ἀρμονία τῆς οἰκιακῆς μηχανῆς μου· καὶ ὁ πτωχὸς σύζυγος ἀναγνωρίζων, ὅτι ἡ καλὴ αὕτη τοῦ καθήκοντος γυνὴ ἔχει δίκαιον, ἀφίνει αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἀνενόχλητον.

Αἱ πρὸς τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας προκατήσεις αὐτῆς

εἶναι πάντοτε στερεότυποι· οὐδέποτε συγκατατίθεται να κρατήσῃ παρ' αὐτῇ ὑπερέτριάν τινα, πρὸς ἣν τρεῖς ἐγένετο ἡ αὐτὴ παράτηρησις, ἀλλ' οὐδέποτε ἠθέλησε καὶ να μορφώσῃ τοιαύτην. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡ γυνὴ αὕτη ἀφιερῶν μίαν ἢ δύο ὥρας τῆς ἐβδομάδος εἰς ἐπισκέψεις· ἐκάστη ἐπίσκεψις ἀνελόγως βεβαίως τῆς κοινωνικῆς ἐκάστης θέσεως, διαρκεῖ πέντε ἢ δέκα λεπτά· οὔτε δευτερόλεπτον ὀλιγώτερον ἢ περισσότερο. Ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀσθενεῖ· μίαν ὥραν διὰ τὴν ἀδελφὴν. Γραῖά τις πτωχὴ θεία ψυχόραρα· μίαν ὥραν διὰ τὴν πτωχὴν θείαν. Δέχεται ἄπαξ τῆς ἐβδομάδος, ἐὰν εἶναι κυρία ὑψηλῆς τάξεως· ἐνῶ δὲ πληττεῖ ἐν τῇ μονώσει τῆς, ἐπισκέπτριά τῆς ἀγνοοῦσα τὸν κανονισμὸν προσέρχεται· «Ἡ Κυρία δὲν δέχεται.»

Ἡ ἀρσένωσις, ἡ συμπάθεια, ἡ φιλοστοργία, ὁ οἶκος, ταῦτα πάντα διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην εἶναι ἀγνωστα, ὡς πράγματα ἀνωφελῆ καὶ κατὰ συνέπειαν ἀχρηστικά. Οὐχ ἦτον ἀσπάζεται κατ' ἐπιφάνειαν καὶ χάριν ἐπιδείξεις τὰ αἰσθητά ταῦτα δι' ὧν συνδέεται μετὰ τῆς κοινωνίας, καὶ ἄτινα στολιζοῦσι τὴν οἰκογένειαν, ὡς τὰ ἄνθη καὶ αἱ εἰκόνας τὴν αἴθουσαν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ πρόσωπα, ἄτινα δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, καὶ τὰ ὅποια δὲν εἶναι εἰς θέσιν να φανῶσιν αὐτῇ χρήσιμα ὑπὸ ἐποψίν συμφέροντος, (ἥτις μὲγάλως καὶ πρωτίστως ἐνδιαφέρει τὴν τυπικὴν γυναῖκα) διαγράφει ταῦτα ἐκ τοῦ καταλόγου αὐτῆς, οὐχὶ μετὰ σκληρότητος, ἀλλὰ μετ' ἀπαθοῦς ψυχραιμίας, ὡς περιττά. Ἡ γυνὴ αὕτη σπανίως γελᾷ, ἀλλὰ καὶ σπανίως κλαίει· ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι τὰ δάκρυα εἶναι σημεῖον ἀδυναμίας καὶ συνεπῶς ταπεινωτικῆς ἐνδειξίς ; Ἡ διὰ τῶν δακρύων ἐκδηλουμένη συμπάθεια δὲν συνεπάγεται πληθὺν περιστάσεων αἵτινες ἐπιφέρουσι πάντοτε ἀνωμαλίας εἰς τὸν τακτικὸν τῆς οἰκίας μηχανισμόν ; Ἄλλως τε κλαίει τις ὅταν πάσῃ, ἢ ὅταν βλέπῃ τοὺς ἄλλους πάσχοντας· αὕτη ἀποφεύγει ἀμφοτέρως τὰς περιστάσεις ταύτας, διότι οὔτε πάσχει, οὔτε ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς τῶν ἄλλων παθήσεις.

Ἐλησημονήσαμεν να εἰπώμεν, ὅτι ἡ τυπικὴ αὕτη γυνὴ κέκτηται ἐπίσης ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων μὺς συστατικὸς καὶ διασταλτικὸς ἐκατέρωθεν τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οὗς μηχανικῶς καὶ ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλῆσθαι διαστῆλναι τὴν συστέλλουσα κατ' ἀρσένωσιν, ποιεῖ μορφοσμούς τινος παραπλησίους τῷ μειδιάματι, ἢ τοῖς ὑπὸ θλίψεως προκύπτουσι, πολλάκις δὲ καὶ διὰ τῆς ὑπὸ τῶν μυῶν τούτων πίεσεως, τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ γυνὴ αὕτη δακρύει. Ἄλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς στεγνόνουσιν ὅταν αὕτη θελήσῃ, διότι τὰ δάκρυα αὐτῆς δὲν προέρχονται ἀπὸ τῆς καρδίας, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Δὲν θέλει να θεωρῆται ὑπαίτιος τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Προμηθέα ἐπιβληθείσης τιμωρίας, μετέχουσα καὶ αὐτὴ τοῦ ὑποκλαπέντος ἐκείνου θεοῦ πυρός, ὅπερ διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἀλόγου ζώου. Ὅχι, διότι τὸ θεῖον τοῦτο πῦρ ἐνοικεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀφθονον ἐνυπάρχει ἐν τῇ εὐκισθητῷ καὶ εὐμαλάκτῳ τῆς γυναικὸς τοιαύτῃ· ἀλλὰ ἐν τῇ πρακτικῇ γυναικὶ τὸ θερμὸν καὶ εὐαίσθητον τοῦτο ὄργανον, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἀκριβῶς πηγάζουσιν ἡ θλίψις, ἡ χαρὰ, τὰ δάκρυα, ἡ πίστις, ἡ μακροθυμία, τέλος ἡ ὑπέροχον τοῦ ἀνδρὸς κατὰ πάντα ταῦτα καθιστώσα τὴν γυναῖκα ἀδυναμία, ἐλλεί-

πει. Ἐλλείπει, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀπ' αὐτῆς ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ πυρός ζωογονουμένη καρδία, δι' ἧς καὶ μόνης ἡ γυνὴ ζῆ, ἀνταποκρινομένη εἰς τὸν θεῖον αὐτῆς προσωρισμὸν καὶ εὐεργετικὴ ἀποβαίνουσα τῇ τε οἰκογενείᾳ καὶ πολιτείᾳ.

Ὁ τύπος τῆς τοιαύτης γυναικὸς ἀπαντᾷται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ ὑψηλῇ καὶ ἀνωτέρᾳ λεγομένῃ τάξει, ἐνθα ὁ εὐκολος καὶ ἄνευ περιπετειῶν βίος, ὁ κακῶς ἐννοούμενος πολιτισμὸς, ἡ αὐστηρὰ τῆς ἐθιμοτυπίας τήρησις, ἡ κακῶς ἐννοουμένη μεθοδικὴ ἀνατροπὴ, παραλύουσι πᾶσαν τῆς καρδίας εὐγενῆ ὄρμην, ὑποβάλλοντες αὐτὴν εἰς νόμους καὶ κανόνας, οἵτινες βαθυμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπιφέρουσι τὴν ἐντελῆ ταύτην ἀπενέκρωσιν. Δυστυχῶς δὲ ἡ ἐμφυτος τῇ γυναικὶ πρὸς ἀπομίμητιν ὄρμη, μεταφέρει ὁσημέραι τὴν τυπικὴν καὶ ἄκαμπτον γυναῖκα καὶ ἐν τῇ μεσαιᾷ λεγομένῃ τάξει· αὕτη ἐνθαρρυνόμενη ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας, ἧς τυγχάνει ἀπειλεῖ να καταστῆ κανὼν καὶ οὐχὶ ἐξαιρέτις ἐν τῷ κοινῷ ὡς νομίζει, διὰ τοῦ τρόπου τούτου πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ καταστρέφει τὰ ὅπλα αὐτᾶ, δι' ὧν ὁ θεὸς ἐπροοίκισεν αὐτὴν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας τῆς.

Περιφρονοῦσαι λοιπὸν τὴν τυπικὴν ταύτην καὶ ἄκαμπτον γυναῖκα, ἀς ἀφήσωμεν ἐλευθέραν εἰς τὰ δάκρυά μας διέξοδον· ἀς εὐεργετώμεν, ἀς συμπάσχωμεν μετὰ τῶν πασχόντων, ἀς ἀγαπῶμεν, ἀς εὐτυχῶμεν μετὰ τῶν εὐτυχῶν, ἀς παρέχωμεν χεῖρα βοηθείας εἰς τοὺς ἐπικαλούμενους τὴν ἀρωγὴν μας, ἵνα διὰ τῶν ἀρετῶν τούτων ἐπισπῶμεν τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ αὐστηροῦ καὶ ἀδεκάστου τῶν ἀποφάσεων μας, ψυχραίνουσαι τὴν περὶ ἡμᾶς ἀπότρυφαιραν καὶ τοὺς μεθ' ὧν συναλλαττόμεθα, προστοιμάζωμεν περὶ ἡμᾶς κενὸν δυσαναπλήρωτον καὶ βίον ψυχρὸν, ἀποκτον καὶ ἐστερημένον τοῦ εὐγενοῦς τῆς εὐποιίας καὶ ἀγάπης προσωρισμοῦ ἡμῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Χωρίσατέ μου γιὰ γωνιὰ στό φύλλο σας κ' ἐμέρα, Να γράφω κάποτε κ' ἐγὼ τί ἔχω περασμένα
Ἐγὼ πολλὰ μεσ' στήν καρδιά πολλὰ μέσα στὸν ροῦ μου
Κ' εἶν' ἡ ζωὴ μου ἡ πικρὴ ἀτέλειωτ' ἱστορία . . .
Παρίκαιρα μαράνθηκα τὰ χρόνια τοῦ μαγιοῦ μου
Δὲν μοῦ τὰ μάραρ' ὁ καιρὸς ἀλλὰ ἡ δυστυχία . . .
Καὶ θέλω τώρα πρὶν σβεσθῶ ἀπ' τὴν σκηνὴ τοῦ κόσμου.
Νὰ χθῶ ἡ ἀμοιρῆ κ' ἐγὼ μὲ σπῖθα ἀπὸ τὸ φῶς μου.

Καμμιὰ φορὰ, στοῦ λόχρου μου τὸ φῶς, ἐκεῖ ποῦ ράπτω,
Ἀφίνω τὸ ἐργόχειρο καὶ πιάνω τὸ κορδύλι,
Γιατὶ σὲ μύριους λογισμοὺς ἀθέλητα σκορτάπτω,
Καὶ πρὶν κατὰρα φλογερῇ μοῦ φύγ' ἀπὸ τὰ χεῖλη,
Σὲ στίχους χθῶν τὸν καιρὸ ποῦ ἔχω στήν καρδιά μου,
Μὰ δὲ μὲ σκόρουρ ἀψηλὰ τ' ἀδύνατα φτερά μου.

Ὅ, τι κι' ἀν γράψω, καγερός ποτὲ δὲν τὸ διαβάζω.
Φοβοῦμαι τὴν κατάκρισι, τὸν κόσμο τὸν φοβοῦμαι.
Μ' ἀρέσει πάντα στὸ χαρτὶ τοὺς στίχους κ' ἀραδιάζω,
Νὰ τοὺς διαβάζω μόνη μου καὶ νὰ παρηγοροῦμαι.

Μισῶ τὸν ἔπαιρο . . . γιατί θαρρῶ δὲν μοῦ ἀξίζει.
Εἶμαι λουλουδι ταπειρὸ, ἀρθὸς ποῦ δὲν μυρίζει.

Ποῖος ξέρει ἀπὸ τὰ στόματα τοῦ κόσμου τί θ' ἀκούσω,
Τὶ περιγέλοια θὰ δεχθοῦν τὰ στιχογραφήματά μου,
Ἄν στὴν καρδιά μου ἀφθῶ, τὸν ροῦν μου παρακούσω,
Καὶ γράψω καθὼς γράφετε καὶ σεῖς μὲ τ' ὄνομά μου
Ἄχ! ἀφετέ με, ἀν θέλετε, νὰ τραγουθῶ χρουμεῖρη
Καὶ νάχω γιὰ ὑπογραφή τὸ ὄνομα :
ΕΛΕΝΗ.

ΤΥΠΟΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ
ΠΟΛΥΞΕΝΗ
(Εὐριπίδου Ἐκάβη)

Ὁ λεγόμενος μισογυνῆς ποιητῆς, ἀλλὰ μᾶλλον γνώστης τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος μεθ' ὅσης δεξιότητος ἡ ὕμνατο να παραδίδη εἰς τὴν αἰωνιότητα διὰ τοῦ θεατικώτατου αὐτοῦ χρωστήρος ἀρχίας Μηδείας καὶ ἀκολάστους Φαίδρας, ἄμολογούμενως διὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδειότητος ἐχάραττεν ἀξιομίμητα πρότυπα παρθένων ἐγούσων ἀνδρικά φρονήματα ἐν πολλοῖς καὶ θαυμασιώτατα αἰσθητάματα. Ἐκ τῶν πολλῶν ἀγαλμάτων τοῦ ποιητοῦ, τοῦ αἰσίου τῆς Ἑλλάδος οἰωνοῦ, ὡς ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ὁ κ. Γ. Μ. Σακκόραρος ἐν τῇ δεξιότητι τῆς Ἐκάβης μεταφράσει, σήμερον θὰ διαγράψωμεν ἐν συντόμῳ τὴν κόρην ἐκείνην, ἥτις ἐπέδειξε μοναδικὸν θάρρος καὶ καταφρόνησιν τοῦ θανάτου.

Τὸ πᾶν ἐν Ἰλίῳ κοιμᾶται καὶ ὁ στρατὸς καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ὁ Ποσειδῶν αἰφνης ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνη, ἐν ᾧ ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἠτοιμάζετο πρὸς ἀπόπλουν τὸ φάσμα τοῦ Ἀχιλλέως φαίνεται ὑπὲρ τὸν τύμβον καὶ ζητεῖ τὴν φιλότιμην αὐτῷ Πολυξένην τὴν θυγατέρα τῆς Ἐκάβης ὡς πρόσφαγμα καὶ γέρας. Τοῦτο ἀγγέλουσι τῇ Ἐκάβῃ γυναῖκες αἰχμαλωτίδες· ἡ μήτηρ θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς καὶ καλεῖ τὴν Πολυξένην πρὸς ἣν ἀναγγέλλει τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν αὐτῆς τε καὶ αὐτῆς· ὁ κοπετὸς διπλασιάζεται τῆς κόρης ταλανιζούσης τὴν δύσμοιρον μητέρα· ἐν μέσῳ δὲ τῶν κλαυθμῶν τῶν δύο ἐκείνων ἀγαπωμένων πλασματῶν καταφθάνει ὁ Ὀδυσσεύς, ἵνα ἀποσπάτῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς γράϊας τὴν γενναίαν παρθένον ἢ μήτηρ γονυκλινῆς ὑπογενειάζει τὸν Ὀδυσσεᾶ ἱκετεύουσα αὐτὸν να φεισθῆ τῆς μόνης αὐτῇ παρηγορίας· ἀλλ' ὁ πολύτροπος τῆς Ἰθάκης ἀναξ ἀνθίσταται ἀπειλῶν τὴν γραῖαν, δούλην μὲν νῦν, πρότερον ὅμως τοῦ Ἰλίου ἄνασταν. Τότε ἀναλαμβάνει κατὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς τὴν ἑαυτῆς ὑπεράσπισιν ἢ Πολυξένην· ἀλλ' ὅποια ἐκπληξίς καταλαμβάνει καὶ τὸν ἀναγνώστην καὶ τὸν θεατὴν, ὅταν ἡ Πολυξένη διὰ λόγου μεγαλοπρεπεστάτου τάσσεται ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἵνα ἀπορύγῃ τὸν ψόγον, θεωρουμένη φιλόψυχος, ἵνα ἀποτρέψῃ τὴν δουλείαν, ἥτις οὐδόλως ἐμπρέπει εἰς παρθένον, τὴν ὅποιαν τοσοῦτοι μεγιστάνες ἐζήτησαν ὡς σύζυγον. Θαυμάζει ὁ χόρος, ἐπαινεῖ ἡ μήτηρ, ἀλλὰ καὶ ἀνθίσταται κατὰ τοῦ ἀρπαγῆς Ὀδυσσεῶς· ἰσχύει ὅμως τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου· θυγάτηρ καὶ μήτηρ κατασπάζονται ἀλλήλας καὶ ἡ εὐψυχότατη ἑκείνη τοῦ Πριάμου κόρη ἄγεται πρὸς σφαγὴν· ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ ἐπικρεμαμένου

φασγάνου οὐδὲν ποιεῖται· ζητεῖ ἄνευ δεσμῶν ὡς ἐλευθέρᾳ ν' ἀποθάνῃ καὶ τέλος σφαγεῖσα προσέσχευεν, ὅπως πύση εὐσχημῶς «κρύπτους» ἢ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεῶν». Τὴν εἰδησιν ταύτην φέρει ὁ Ταλθύβιος εἰς τὴν Ἐκάβην, τὴν δύστηνον ἐκείνην μητέρα, ἥτις ἀκούσασα τὸν ἔνδοξον τῆς θυγατρὸς θάνατον καίτοι λυπούμενη καὶ κοπτομένη δὲν δύναται εἰμὴ νὰ καυχῆθῃ, ὡς ἄλλη μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῶν Γράκων, ὅτι τοιαύτην ἐγέννησε θυγατέρα! Τοιαύτη ἐν συντόμῳ εἶναι ἡ Πολυξένη γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ χρωστήρος τοῦ ἀειθαλοῦς καὶ παγκοσμίου ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὃν ὕστερον οὐκ ὀλίγοι μὲν ποιηταὶ ἐμιμήθησαν, σύμπασα δὲ ἡ οἰκουμένη ἐθαύμασεν.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΑΤΡΑΜΗ

ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΠΕΡΙ ΚΟΥΤΡΑΣ

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» παρακολούθησεν μετ' Ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κούτρας, δύναται σήμερον ὅτε καθυσχάσεν καὶ ἡ κοινὴ λεγομένη γνώμη, νὰ ἐξενέγκῃ τὴν ἐπὶ τούτων γνώμην τῆς. Τὸν κάλαμον ἡμῶν βεβαίως δὲν θὰ διεθύνῃ οὔτε ἡ παράφορος ἐξέγερσις τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον ἐσφαλμένης κοινῆς γνώμης, οὔτε ἡ σκληρότης τῶν διεξαγαγόντων τὴν ἐν λόγῳ δίκην στρατοδικῶν. Καὶ ἂν εὐρεθῶσι τινὲς οἷτινες; εἴπωσιν ἡμῖν, ὅτι αἱ παραβάσεις τοῦ στρατιωτικοῦ καθήκοντος ἐν ὄρα πολέμου, δὲν κρίνονται διὰ τῆς καρδίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχραϊμίας τοῦ νοῦ, πρὸς τὰς κυρίας ἢ κυρίους τούτους παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν γένει τὰς ἐγκληματικὰς ἀποφάσεις πρέπει νὰ ὑπαγορεύῃ ἡ καρδία καὶ ὄχι ὁ νοῦς, διότι τὰ σφάλματα ταύτης ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἔχουσι τόσον δυσάρεστα ἀποτελέσματα εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅσον ἔχουσι τὰ σφάλματα τοῦ νοῦ.

Ἐξ ὧν παρατηρήσαμεν, ἀναγνοῦσα ἐν τῷ τύπῳ ὄλην ἐν γένει τὴν διαδικασίαν τῆς διασήμευ ταύτης δίκης, εἶδομεν προκύψαντα τὰ ἐξῆς: πρῶτον ὅτι οἱ κατηγορηθέντες, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤρξατο ἡ μάχη 7 μ. μ., μέχρι τῆς 5ης σχεδὸν πρωῒνης ὥρας ἐπολέμησαν ἥρωϊκώτατα καὶ δεύτερον ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐθεωρήθησαν αὐτοὶ ὡς αἰχμάλωτοι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τὸ πῦρ εἶχε παύσει ἐκατέρωθεν, καὶ λευκαὶ σημαῖαι ὑψώθησαν ἐπίσης ἐκατέρωθεν, καὶ ἡ πρότασις περὶ ἀνακωχῆς εἶχε γίνεσθαι καὶ ἐπομένως οὔτε λόγος δειλίας ἠδύνατο νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἡμετέρους, ὅπως αὐτομολήσωσι πρὸς τὸν ἐχθρόν, οὔτε ἄλλος τις συμφέροντος λόγος ὑπῆρχε καὶ ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ, ὅπως ἐγκαταλείψωσι τὴν θέσιν των. Ἐντεῦθεν τὸ λογικὸν συμπέρασμα, ὅπερ πᾶς τις, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δύναται νὰ ἐξαγάγῃ, εἶναι ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἐγένοντο θύματα τῆς παρασπονδίας τοῦ ἐχθροῦ. Κατ' ἀκολουθίαν φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς Κούτρας δὲν ἐπρεπε νὰ περιβληθῇ μὲ τὸν τύπον ἐθνικῆς δίκης, οὐδὲ νὰ συνταράξῃ καὶ συγκινήσῃ τόσον τὰ πνεύματα τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀρειματιῶν μας, οἷτινες, διότι δὲν ἔλαβον μέρος εἰς μάχην τινά, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἰσχυρίζωνται ὑπὲρ αὐτῶν τὸ προσὸν τῆς ἀνδρείας, μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως. Ἐπίσης δὲν φρονοῦμεν ὅτι καὶ ὁ τύπος ἐπρεπε ἐκ προκαταλήψεως νὰ συντελέσῃ εἰς ἐνίσχυσιν τῆς κατὰ τῶν κατηγορουμένων κοινῆς γνώμης, οὐδὲ νὰ σπύσῃ νὰ καταστήσῃ ἀντικει-

μενον παγκοσμίου μελέτης τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων.

Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἰδιαίτερος ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἶναι ἡ τάσις τὴν ὁποίαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπέδειξε τὸ στρατοδικεῖον, ὅπως ἐνισχύῃ πάντας τοὺς μάρτυρας, καὶ τοῦτο ἐξ ὑπεροβολικοῦ ἔσως ζήλου, εἰς τὸ νὰ καταθέτωσιν ὅτι εἰς ἐνοχὴν τῶν κατηγορουμένων συνετέλει ὡσανεὶ ἐπρόκειτο ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀξιωματικῶν ἐπὶ τοιούτοις μάλιστα ἐγκλήμασι, νὰ τιμῆσθαι τὴν πατρίδα ἡμῶν. Μεθ' ὅσης εὐχαριστήσεως εἶδμεν ὅτι ὁ κ. Β. Ἐπίτροπος συναισθανθεὶς τὸ βαρὺ καὶ ἀδικον τῆς κατηγορίας δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ κατὰ τῶν δύο λοχαγῶν τὸ ἐγκλημα τῆς προδοσίας, μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως θὰ ἀνεγνωρίζομεν ἐν αὐτῷ ἀμερόληπτον εὐθυκρισίαν, ἐὰν προέτεινε τὴν ἀπαλλαγὴν ὄλων τῶν ἀτυχῶν καὶ ἀναξιοπαθούντων ἀξιωματικῶν.

ΑΙ ΠΗΟΤΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ κυρία Δεσαῖν Ζουλιὲν διευθύντρια τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους τοῦ ἀγίου Βικεντίου ντὲ Πὸλ ἀπὸ τοῦ 1854, ἀφῆκε κατὰ τὸ 1865 τὴν ἀναπαυτικὴν καὶ ἡρεμὴν ζωὴν τῆς, ὅπως προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας αὐτῆς εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τῆς Μασσαλίας, ἔνθα ἡ βροτολογὸς χολέρα ἐκαμνε καταπληκτικὴν θραύσιν.

Ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς τῆς γυναικὸς ταύτης καρδία, ἡ συναίσθησις τοῦ πρὸς τοὺς πάσχοντα ἀδελφικοῦ καθήκοντος, καὶ ἡ παραδειγματικὴ αὐτῆς αὐταπάρνησις, ὑπῆρξαν τὰ ὄπλα, δι' ὧν αὐτὴ ἐφοδιασθεῖσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο, ὅπου πλεόν τῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα χολεριῶντων ἐξεμέτρων καθ' ἑκάστην τὸ ζῆν.

Καὶ ἐνῶ οἱ ἀδρότατα πληρονοῦμενοι, ὅπως προσφέρωσι τὴν ἀρωγὴν των πρὸς μεταφορὰν τοῦλάχιστον τῶν πτωμάτων, ἀπεμακρύνοντο ἐκεῖθεν μετὰ δέους καὶ φρίκης, ἡ λεπτοφυῆς καὶ ἰσχνὴ αὐτῆ γυνὴ εἰσῆρχετο ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἡρεμὸς καὶ μειδιῶσα, καὶ διὰ τῆς μητρικῆς καὶ γλυκείας συμπεριφορᾶς αὐτῆς βάλσαμον ἐπιχέουσα εἰς τὴν σωρείαν τῶν ἀτυχῶν ἐπιθανάτων. Νυχθημερὸν ἄγρυπνος, ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην μεταβαίνουσα, τοῖς μὲν θνήσκουσι τὰς τελευταίας θρησκευτικὰς φροντίδας καὶ παρηγορίαν χορηγοῦσα καὶ τὰς τελευταίας διαταγὰς αὐτῶν πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς ἀναλαμβάνουσα νὰ μεταδώσῃ, τοῖς δὲ ἀναρρωνύουσι θάρρος καὶ ἐλπίδας ἐμπνέουσα, ἡ γυνὴ αὕτη ἡ τόσον ἀφρόως τὸν θάνατον ἀντιμετωπίζουσα, ὑπῆρξε κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην δοκιμασίαν ὁ παρηγόρος τοῦ νοσοκομείου ἄγγελος καὶ προστάτης.

Οἱ ἀσθενεῖς ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς ὄν ὑπερέτερον δυνάμεων, ἤρκει δ' ἐν μόνον βλέμμα τῆς, ὅπως καθησυχᾶσθαι καὶ τοὺς πλεόν πάσχοντα καὶ ἀπηλπισμένους στρατιώτης τις μετὰ τὴν ἐντελὴ ἀνάρρωσίν του καὶ συνεπῶς τὴν ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ, ἤρχισεν νὰ κλαίῃ ὡς παιδίον καὶ νὰ διαβεβαίωσιν τοὺς περὶ αὐτὸν ὅτι ἤθελε νὰ χολερίσῃ καὶ πάλιν ἵνα τύχῃ ἐκ δευτέρου τῆς περιθάλψεως καὶ τῶν παραμυθητικῶν λόγων καὶ θείων παραινέσεων τῆς ἀδελφῆς Μαρίας Ἀννης, ἥτις κατῴρθου καὶ τὸν θάνατον αὐτὸν νὰ καθιστᾷ προσφιλεῖ καὶ ἐπιθυμητόν. Ἡ αὕτη προσεφέρθη καὶ πάλιν

κατὰ τὸ 1884, ὅτε ἐκ νέου ἡ χολέρα ἐμάστιζε τὴν πόλιν τῆς Μασσαλίας. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίοδον τῆς παραδειγματικῆς αὐταπάρνησεως τῆς ἀγίας ταύτης γυναικὸς, αὕτη ἀντημεῖφθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως δι' ἐπισήμου εὐχαριστηρίου ἐπιστολῆς, ἐνῶ ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν τοῦ 1884 ἐπανορθῶσας τὴν ἄλλειψιν τοῦ προκατόχου συναδέλφου του, ὠνόμασεν αὐτὴν ἱππότιδα τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Μαρία δὲ Γαρδέλη

ΕΡΕΪΠΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ἡμῶν ἄρθρον, πραγματευόμενον τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ καλαισθητικὴν κατάστασιν τμηματὸς τινος ἀνωτάτου ἐνταῦθα Παρθεναγωγείου, προωρισμένου εἰς φοίτησιν τῶν ἐξωτερικῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Δὲν προσέβημεν βεβαίως εἰς τὴν οἰκτρὰν ὄντως περιγραφὴν αὐτοῦ ὀρῶμεναι ὑπὸ τῆς ἀπλῆς ἐπιθυμίας, τοῦ νὰ διακυλοδεικτέωμεν καὶ στιγματίζωμεν τὴν ἀσύγνωστον τῶν ἀρμοδίων ὀλιγωρίαν, διότι ὡς καὶ ἄλλοτε ἐρρήθη, πάντα σχεδὸν τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτήρια, πλὴν ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, εἰσὶ διὰ πᾶν ἄλλο καταάλληλα ἢ διὰ τὸν σκοπὸν ὃν ἐπιδιώκουσι.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Παρθεναγωγεῖον καὶ τὴν πρώτην κατέχει θέσιν μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι τοιούτων, καὶ λόγοι οἰκονομικοὶ δὲν παρακωλύουσι τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκτρᾶς ταύτης καταστάσεώς του, καὶ κίνδυνον ζωῆς διατρέγουσιν οἱ ἐν αὐτῷ διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι, διὰ ταῦτα ἐλάβομεν τοῦτο ὡς ἀφετηρίαν, ἵνα ἐν σειρά ἄρθρων πραγματευθῶμεν καὶ βασιανίσωμεν τὸ παρ' ἡμῖν προσκόπτον ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ ἐν νηπιῶδει διατελοῦν καταστάσει, ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα.

Ἴσως παρατηρήσωσιν ἡμῖν ὅτι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ διαρρύθμισις καὶ καλαισθητικὴ διακόσμησις ἐκπαιδευτηρίου τινὲς δευτερεύουσαν κατέχουσι θέσιν ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τῶν μαθητευομένων ἀναπτύξεως. Ἡμεῖς ὅμως πισταὶ εἰς τὰς ὑπὸ πάντων τῶν παιδαγωγῶν ἀνεγνωρισμένας καὶ παραδεδομένας ἀρχὰς αὐτὰς ἀκριβῶς ἢ ἀμφοτέρω καὶ οἱ ἐνταῦθα καθηγηταὶ κ.κ. Σπαθάκης καὶ Σχορδέλης ταῖς μαθητῶν διδάσκουσι προτάσσοντες καὶ ἀναγκαιοτάτην καὶ ἀπαραίτητον θεωροῦντες τὴν ὑγιὰ τοῦ σώματος κατάστασιν, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως, πισταὶ λέγομεν καὶ ἐπόμεναι εἰς τὰς ἀρχὰς ταύτας, θέλομεν προτάξαι ἐν τοῖς περὶ ἐκπαιδευτικῶν ἄρθροις ἡμῶν τὰ εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος συντελοῦντα, ἐπιφυλασσόμεναι νὰ πραγματευθῶμεν μετὰ τὴν ἐξάντησιν τούτων καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις ἡμῶν μαθητευομένων.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ὑγεία καὶ εὐεξία τῶν μαθητῶν καὶ μαθητῶν, ἡ εὐδιαθεσία τούτων καὶ συνεπῶς αἱ πρόοδοι αὐτῶν ἐξαρτῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τοῦ εὐαερίου, εὐρυχώρου, καθαροῦ καὶ καλαισθητικῶς διακοσμημένου ἐκπαιδευτηρίου. Πάντα τὰ περιστοιχίζοντα τοὺς παιδᾶς ἀντικείμενα μεγάλῃ κατὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ παιδαγωγικοὺς νόμους, ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ φυσικῆς

αὐτῶν εὐεξίας. Δὲν ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ προτάξωμεν καὶ βελτιώσωμεν τὴν φυσικὴν τοῦ ἔθνους μας εὐεξίαν, ὅπως δι' αὐτῆς ἐπιτευχθῇ ἡ ἠθικὴ πνευματικὴ;

Λαὸς ἀσθενὴς, ἀναμικὸς καὶ ραχιτικὸς, ἀδυνατεῖ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεκδίκησιν τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, στερούμενος τῆς ὀρμῆς, τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀναγκαίας τόλμης, ὡς ἐκ τῆς σωματικῆς καχεξίας αὐτοῦ· διότι ἡ ἄλλειψις ὑγείας ἐξαντλεῖ καὶ καταβάλλει τὸν ἄνθρωπον, καταστρέφουσα ἐν αὐτῷ τὴν δύναμιν καὶ διὰ ταύτης τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

Εἶναι λοιπὸν ἐγκλημα ἡ ἀκηδία τῶν ἀρμοδίων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑγιεινὴν τῶν παιδῶν κατάστασιν, ἀφοῦ οἱ δυστυχεῖς οὗτοι διὰ τῆς ὑγείας των αὐτῆς πληρονοῦσιν ἀδρότατα τὰς ὀλίγας γνώσεις, ἃς ἐν τῇ σχολῇ ἀποκτώσιν.

Ἡ δὲν θεωρεῖτε ἀρκούντως ἐπικίνδυνον, διὰ τοὺς νέους πνεύμονας τῶν μαθητευομένων, τοὺς καταδικασμένους ν' ἀναπνέωσι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀέρα μεμολυσμένον καὶ πλήρη μικροβίων; δὲν εἶναι ἀρκούντως ὀχληρὸν διὰ τὰ νέα αὐτῶν σώματα τὰ ἐν διαρκεῖ ἰκνησίᾳ καταδικασμένα, νὰ διαελῶσιν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας διπλωμένα εἰς δύο καὶ ἐσκυμμένα ἐπὶ τῶν γραφείων;

Διὰ τὰς μαθητῶν μάλιστα, τὰς φύσει λεπτοφυεστέρους καὶ εὐαίσθητοτέρους καὶ ἐκ τῆς ὑγείας τῶν ὁπίων ἐξαρτάται ἡ εὐμερῖα ὀλοκλήρου γενεᾶς, ὀφείλει νὰ καταβάλληται μείζων μερίμνα, ὅπως, ὡς ποσείπωμεν, ἡ ἐκπαίδευσις ἀποβαίνῃ αὐταῖς ἐπωφελεῖς καὶ οὐχὶ καταστρεπτικῆς.

Ἄς ἔχωσιν οἱ ἀρμόδιοι ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ χρῆμα, ὅπερ θέλουσι δαπανᾶσαι διὰ τὴν καλὴν καὶ ὑγιεινὴν τῶν ἐκπαιδευτηρίων διατήρησιν θέλει ἀνταποδοθῆ αὐτοῖς δεκαπλασίως, διὰ τῆς ἀνακτήσεως καὶ στεροποιήσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν βελτιώσεως τῆς ἀτυχοῦς φυλῆς ἡμῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΥΤΗΣ ΚΑΘΗΚΟΝ

(Συνέχεια ἴδε ἀρθ. 7.)

Παροτρύνομεν δὲ τὰς μητέρας, ὅπως χωρίσωσι τὴν ἀνατροπὴν ἀπὸ τῆς ἐκπαίδευσις, καὶ τὴν μὲν ἀνατροπὴν μετ' αὐστηρᾶς καὶ ἀγρύπνου ἐπιμελείας, νὰ ἀναλάβωσιν αὐταὶ, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν των τὸ ἐξῆς Γαλιτικὸν ἀπόφθεγμα «La culture de l'homme est l'éducation», τὴν δὲ ἐκπαίδευσιν καὶ μόνην νὰ ἀφιερῶσωσιν εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ ὄχι νὰ ἐπιρρίπτωσιν ἅπασαν τὴν φροντίδα καὶ εὐθύνην εἰς αὐτά. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὅπως συντρέξωσι τὴν ἀνατροπὴν, ὡς ἔγραψα, ἐν τῷ προπαρελθόντι φύλλῳ, ἀνάγκη καλλιτέρας διοργανώσεως των, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην δεόν νὰ ἔχῃ ὡς βᾶσιν τὸ θρησκευτικὸν μάθημα, χορηγοῦσα βραβεῖα τιμητικὰ εἰς τὰς διαπρεψάσας ἐν αὐτῷ, καὶ δίδουσα συγχρόνως τὰ μέσα ταῖς μαθητῶν, ὅπως ἀναπτύσσεται ἡ μετὰ τῶν ἀμιλλᾶ, ἡ γονὺν διαγωνισμοῦ; ἐπὶ διαφορῶν θρησκευτικῶν ζητημάτων, ἐμμέτρους συνθέσεις προσευχῶν, καὶ τὰ παραπλήσια· ὅλα δὲ ταῦτα ἀναλόγως τῶν δυνάμεων των, ὅπως περὶ τὰ τοιαῦτα ἐνασχολούμεναι αἱ νεαρὴ κόραι, κατορθώσωσι λίαν ἐνωρίς, νὰ ἀναπτύξωσιν ἐν τῇ ἀπαλῇ καὶ εὐμα-

λάκτω αὐτῶν ἀθάνα καρδίαν τὴν ἀνευ διαταγῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην καὶ πίστιν.

Δυσειτέλις προσέτι θεωρῶ πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν τὸ μᾶθημα τῆς ἀστρονομίας καὶ βοτανικῆς καθ' ὅτι τὸ μὲν πρῶτον, ἐξυψώνει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, τὸ δὲ δευτέρον μορφώνει τὸ πνεῦμα καὶ ἐξυψώνει τὸ ἀντιληπτικόν, πρὸς τὰ θέλγητρα καὶ τὰ δῶρα τῆς εὐεργετικῆς καὶ λαμπρᾶς φύσεως συντελοῦσι δ' ἀμφοτέρω εἰς τὴν ἐδραίωσιν τῆς θρησκείας.

Ἐπειδὴ δὲ ζῶμεν εἰς αἰῶνα ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὑλικόν, ἀνάγκη εἶναι μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ν' ἀποβλέψωμεν καὶ εἰς τὰ μέσα ἐκεῖνα, τὰ συντελοῦντα εἰς τὸν πρακτικὸν καθημερινὸν βίον.

Ἀλλὰ ταῦτα κατὰ πρῶτον δέον νὰ υἱοθετήσῃ καὶ δώσῃ τὸ παράδειγμα τὰ εὐεργετικὰ αὐτὰ καθιδρύματα. Τοῦτέστι σὺν τοῖς γράμμασι, ἡ νέα κόρη ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς τάξεως αὐτῆς, νὰ διδάσκηται καὶ τὴν πρακτικὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν καὶ διοίκησιν εἰς ἅπαντα ἐν γένει, ὅπως ἐφοδιασμένη οὕτω, κατασταθῇ ἡμέραν τινὰ ἰκανὴ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῆς καλῆς οἰκοκυρᾶς, καὶ ὄχι χειραφετομένη, ν' ἀναλαμβάνῃ ἡνίκα οἰκιακῆς διοικήσεως, καθὼς ὁ ἀγύμναστος στρατιώτης, ὅστις ἐξορῶμενος εἰς τὴν μάχην πίπτει ἀμαχητὶ ἐκ τοῦ πόδας τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ ὄπλα τὰ ὅποια κρατεῖ. Πρὸς ὠφελιμωτέραν ὁμῶς διοργανώσιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, θεωροῦμεν ἐπ' ἀνάγκης τὸ ἐξῆς. Ἐκαστὸν μᾶθημα νὰ ἀναβιβάζῃ τὴν ἀξίαν τοῦ μνηναίου διδάκτρου, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ τῆς γυμναστικῆς. Τοῦτο ὁμῶς δὲν θὰ στερήσῃ τῆς χριστιανικῆς ἐκπαιδευτικῆς καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως τὰ ἄπορα κοράσια διότι καίτοι τούτων ἐκπαιδευμένων μετ' ὀλιγώτερα τῶν ἄλλων διδάκτρα, ἡ ἐκπαίδευσίς των δύναται νὰ γείνηται τακτικὴ καὶ ἀνάλογος τοῦ κύκλου τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῶν θέσεως.

Ἐξηγουμένη ἡ ἐκπαίδευσίς αὐτῶν δέον νὰ συνοδεύηται μετὰ πρακτικᾶς ἐργασίας, ἥτοι νὰ λαμβάνωσι μέρος ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου των, τῆς ραπτικῆς, μαγειρικῆς, διευθετήσεως οἰκιακῆς, σιδηρώματος, νοσοκομείας ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ καὶ καθεξῆς καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν ἀναπληροῦται ἡ γυμναστικὴ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀπόρους. Δυστυχῶς ὁμῶς τούναντιον συμβαίνει· ἀφοῦ διαρκούσης τῆς φοιτήσεως τῆς διδασκεται ἡ ἀπορος κόρη ἐν μέρει διὰ τῶν γραμμάτων νὰ καλλιερῆ τὸ πνεῦμά της, δὲν ἀσκεῖται ὁμῶς σωματικῶς εἰς ἐργασίας ἀρμοζούσας εἰς τὸν κύκλον της, ἀλλ' ἐξοικειωμένη εἰς ἀνώτερα τῆς κοινωνικῆς θέσεώς της, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποφοιτῶσα ἀρνεῖται τοὺς γονεῖς αὐτῆς, καὶ πολλάκις ἀναγκάζεται νὰ καταρῆγῃ εἰς παντοῖα ἀπεγνωσμένα μέσα, νομιζουσα, ὅτι οὕτω θὰ φθάσῃ εἰς τὴν προωρισμένην εὐμερίαν της. Ἀντὶ λοιπὸν διὰ τῆς μαθήσεως ταύτης νὰ προετοιμάζῃ δι' ἑαυτὴν μέλλον ἠθικοποριστικόν, τούναντιον καταρρίπτεται εἰς ἀπόγνωσιν.

Ἰσχυροῦς ὁμῶς οὔσης τῆς, ὡς ἐρρέθη, θρησκευτικῆς καὶ πρακτικῆς ἐκπαιδευτικῆς, εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν τάξιν τῆς κόρης, ἐξασκεῖται αὐτὴ καὶ σχηματίζεται, οἷα ἡ θέσις της· ἀπαιτεῖ, ἀποφοιτῶσα δὲ τοῦ σχολείου, γίνεται ἀληθῆς χριστιανὴ οἰκοκυρὰ, καὶ ἀξία σύζυγος καὶ συμβοηθὸς βιομηχάνου τινός, ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου ἐπαγγελματίου.

Οὕτω δ' ἔχουσα ἀφ' ἐνός μὲν ἐξηγημένης τὰς δυνάμεις αὐτῆς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ πνεῦμα διὰ τῶν γραμμάτων μορφωμένην, κατανοεῖ εὐκόλως τὸ «γνώθι σαυτὸν» καὶ τότε δύναται νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ δὲν καταρῆγῃ εἰς ὀλεθρία καὶ ἀπεγνωσμένα μέσα πρὸς συντήρησιν της. Ἀνάγκη λοιπὸν ἐπαναλέγω νὰ ἐφαρμόσωμεν ὅλα τὰ συντελεστικά ταῦτα μέσα, ὅπως ἀνυψώσωμεν αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες, καὶ αὐθρομήτως ἐπιληφθῶμεν τῆς ριζικῆς θεραπείας, τῆς νοσοῦσης καταστάσεως ταύτης, εἰς ἣν δυστυχῶς ὑπεπέσαμεν. Διότι κατὰ τὸν ἀρχαῖον φιλόσοφον Ἀριστοτέλην «ἐν ὅσαις πολιτικαῖς φάσιν ἔχει τὸ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομιζέσθαι».

ΠΙΣΤΗΝ ΒΑΛΛΩΣΗ

Παρακληθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐνταῦθα Θρακικῆς ἀδελφότητος δημοσιεύομεν παρὰ πόδας ἐπικληθῆσιν τινὰ αὐτῆς, εἰς τὰ γενναῖα αἰσθήματα τοῦ Ἀθηναίου κοινῶ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι πυρκαϊᾶς.

ΕΠΙΚΑΘΗΣΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΘΟΝΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Δεινὴ συμφορὰ ἐπέσκηψεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ πολυανθρώπῳ προαστείῳ Κωνσταντινουπόλεως, τῷ Μεγάλῳ Ρεύματι· σφοδρὰ πυρκαϊὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου τῆς 11 Ἀπριλίου ἀπετέφρωσε τὸ ἀμαῖον τοῦτο προάστειον τοῦ Βοσπόρου μεταβαλοῦσα εἰς σωρὸν ἐρείπιων. Χίλια καὶ πλέον οἰκογένειαι ἔμειναν ἀνέστιοι καὶ γυμναὶ κινδυνεύουσαι καὶ τοῦ ἐπιουσίου νὰ στερηθῶσιν, ἐὰν φιλόανθρωποι καρδίαι δὲν προσέλθωσιν αὐταῖς ἀρωγοί, καθὼς οἱ παθόντες ἀνήκουσιν εἰς τὰς οὐχὶ εὐπορούσας τάξεις τῆς κοινωνίας.

Τὸ Μέγα Ρεῦμα διεκρίνετο ἀνεκαθεν διὰ τὸν Ἑλληνικώτατον αὐτοῦ χαρακτῆρα τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἑλληνικοῦ οἰκούμενον πληθυσμοῦ, κατέχον ἐν τῇ νεωτάτῃ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀξιοσημειώτους σελίδας. Διετῆρι Ἑλληνικὰ Σχολεῖα μέχρις ἡμιγυμνασίου καὶ τέλειον Παρθενωγεῖον ἰδρυθέντα καὶ συντηρούμενα πάντα τῆ ἐξοικονομῶν ταῦτα ἤδη ἀπετερωθήσαν· πάντα τὰ ἄλλα εὐαγῆ καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἅτινα πάνυ φιλοτιμῶς καὶ Ἑλληνοπροπῶς διετῆρι ἡ κοινότης ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἡ κατάστασις ἀληθῶς τῶν κατοίκων εἶναι ἀξιοθρήνητος καὶ ὀδυνηρὰ. Οὐδεμία περιγραφή δύναται νὰ ἐξικονίσῃ πιστῶς τὴν ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐπελθούσαν αὐτοῖς δυστυχίαν. Μόνον ἡ φιλανθρωπία δύναται νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν συμφορὰν καὶ ἐπουλώσῃ τὰς ἐκ τῆς θεομηνίας βαθείας πληγὰς.

Ἦδὲ ἐν τῇ μεγαλυνύμῳ πρωτεύουσῃ ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς καὶ ξένοι προσῆλθον ἀρωγοί, ἀλλ' ἡ συμφορὰ εἶναι μεγίστη καὶ δυσεπανόρθωτος ἀπαιτοῦσα συντόνους καὶ θαυμάσιους συνδρομὰς.

Ἐπὶ τούτῳ ἡ «Θρακικὴ Ἀδελφότης» συναίσθανομένη, ὅτι ἱερὸν ἐπιβάλλεται αὐτῇ καθῆκον, ἵνα παράσχῃ τὸ καθ' ἑαυτὴν ἀνακούφισιν εἰς τὰ δεινὰ τῶν παθόντων, προσέρχεται δι' ἡμῶν ἐξαιτησομένη τὴν συνδρομὴν πάσης φιλανθρωπικῆς καρδίας. Ὅθεν ἐκκληθῆσιν ποιούμενοι εἰς τὰ φιλόανθρωπα ἐκάστον

αἰσθήματα εὐγνωμόνως ἀποδεξόμεθα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ τοῦ πλουσίου τὸ τέλαντον καὶ τοῦ πτωχοῦ τὸν ὄβολον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἀπριλίου 1877.

Ὁ πρόεδρος Μ. ΚΑΤΣΙΜΠΛΑΗΣ.

Ἡ ἐπιτροπὴ Β.Ι. Σκορδέλης, Κ. Σιδερίδης, Δ. Κεφαλόπουλος, Ι. Τσατάλας, Στ. Μεζεβέρης, Δ. Πληθωρίδης, Β. Μυστακίδης, Ἀρ. Κουρτιδης.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΛΛΑΣ.—Κατὰ τὰς ἐπαναληπτικὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐπέτυχον οἱ ἐξῆς βουλευταί. Νομὸς Ἀττικοδοιοτίας Τρύφων Μουτζόπουλος. Νομὸς Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος ὁ κ. Στ. Στεφανόπουλος. Νομὸς Λακωνίας ὁ κ. Πετροπουλάκης καὶ Νομὸς Ἀρκαδίας ὁ κ. Ζέγγελης.

ΓΑΛΛΙΑ.—Ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπάντησεν εἰς τὴν Γερμανικὴν κοινοποίησιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Schnoebele διὰ συντόμου σημειώσεως, δι' ἧς ποιεῖται τὰς ἐπιφυλάξεις αὐτῆς. Ὁ Schnoebele ἀρίκετο εἰς Παρίσιους· ἀπεποιήθη δὲ τὸν προσεγεθέντα αὐτῷ ἀδελφονομικὸν σταυρόν. Ἡ διαφωνία μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς αὐξάνει καθ' ἑκάστην. Ἡ ἐπιτροπὴ προσεκάλεσε τὸν ὑπουργὸν νὰ προτείνῃ νέας οἰκονομίας.

ΙΤΑΛΙΑ.—Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατ. ἀπήτησεν ὅπως κατεπιγόντως ψηφισθῶσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν παρουσιασθέντα στρατ. νομοσχ. Ἡ πρότασις του ἐγένετο ἀποδεκτή.

ΡΩΣΣΙΑ.—Αἱ σχέσεις μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ Τουρκίας ὁσημέραι δυχεραίνονται ἐνεκα τοῦ ἐξακολουθοῦντος ἐνδοιασμοῦ τοῦ Σουλτάνου νὰ προβῇ ἐν τῷ βουλγαρικῷ ζητήματι κατὰ τοὺς πόθους τῆς Ρωσσίας. Ὁ κ. Γιεργ δὲν θὰ παραιτηθῇ ὡς διεδίδετο. Ἐκ τῶν ἐπὶ συμφωμιστὰ κατὰ τοῦ Τσάρου κατηγορουμένων 7 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ 8 εἰς ἐξορίαν ἐν Σιβηρίᾳ.

Βελγία

—Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς ἐπιτροπῆς ἡ ἐκθεσις τῆς δι-αχειρίσεως τοῦ ὄργανοτροφεῖου Γεωργίου καὶ Αἰκατερίνης Χα-τζῆ Κωνσταντὰ διὰ τὸ ἔτος 1886. Χάριτες ὀφείλονται εἰς τε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον καὶ τὸν διευθυντὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ με-τὰ ζήλου καὶ διακεκριμένης ἰκανότητος ἐπιτελέσει τῶν κα-θηκόντων αὐτῶν.—Ἐξεδόθη ἐπίσης καὶ ἡ Ἑρμηνεία τῶν Ψαλ-μῶν τοῦ Δαυὶδ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀποστόλου Μακράκη.—Ἐξεδόθη-σαν μετὰ λαμπρῶν μεταφράσεων καὶ σχολίων οἱ «Δημοσθέ-νους Φιλιππικοὶ» ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδοσίου Β. Οἰκονομίδου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γνωστὸν τυγχάνει πόσον κοπιώδης εἶναι ἡ χειροτεχνικὴ ἐργασία τῶν γυναικῶν καὶ πόσον δαπανηρὰ κατὰ τινάς.

Ἄλλ' ἐλαβὲ τίς ποτε τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ πόσαι βελο-νιαὶ ἐμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν ραφὴν ἐνός ὑποκαμίσου.

Κατ' ἀκριβῆ ὑπολογισμὸν αἱ βελοναὶ αὗται εἰσὶν 19,909 διηρημέναι ὡς ἐξῆς.

Περιλαίμιον	3,000	Δέκα ἐννέα χιλιά-
Κομβιδόχαϊ καὶ κομβία	150	δες ραφᾶς, ἃς ἡ πτω-
Ραφὴ καὶ ἐπικόλλησις τούτου	1,204	χὴ ἐργατίας ὀφείλει νὰ
Γιερισχοῖδες	1,228	κάμῃ διὰ νὰ συμπλη-
Ἐπιραφὴ καὶ κομβιοδ. τούτων	488	ρῶτῃ ἐν ὑποκαμίσει.
Ἐπιραφὴ ὄμων	1,467	Καὶ τὸ μετὰ τόσου
Πλάτη	1,880	κόπου ἐπεξεργασθὲν
Στρίψμα	393	τούτου ποκάμιον πα-
Χειρίδες	2,554	ρέχει εἰς αὐτὴν ἀκρι-
Ἐπιραφαὶ τούτων	3,550	βῶς τόσον κέρδος ὅ-
Συγκόλλησις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ		σον ἀρκεῖ αὐτῇ ἵνα
ὑποκαμίσου	1,526	μὴ ἀποθάνῃ τῆς πεί-
Ῥαφαὶ πλάγιαι	848	νης.
Στριφόμενα	1,528	

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΟΦΙΑ ΕΑΡΟΣ

Ὁ κ. Θεόδωρος εἶναι εὐπορος· δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς ἀξιώ-σεις ἐπὶ πλουσιωτέρου, διότι εἶσαι ἀπροιζ. Ἔχει εἰσόδημα δέκα πέντε χιλιάδων φράγκων καὶ ἀναντιρρήτως θὰ προοδεύσῃ διότι εἶναι φίλεργος. Διὰ τοῦ γάμου τούτου ἐξασφαλίζεις μέλλον ἀνετον καὶ καλόν. Λοιπὸν ἀγαπητόν μοι τέκνον, κἀφῆτη ὀλίγον καὶ ἀπερᾶσισον. Ὁμιλοῦσα οὕτως, ἡ Κα Ἐαρος ἐλάμβανε τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς της ἐντὸς τῶν ἰδι-κῶν της καὶ ἐδίδεν εἰς τὴν φωνὴν της καταπειστικὸν τόνον τὸν ὅποιον οἱ ἀληθῶς ἀφωσιωμένοι ἡμῖν γνωρίζουσι τόσον κελῶς νὰ μεταχειρίζονται.

Καὶ σύ, μῆτέρ μου, τί θὰ κάμῃς;

Θὰ ζήσω μαζύ σας εἰς Παρίσιους, τοῦτο συμφωνήθη ἤδη.

Καὶ νομιζεῖς ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ με καταστήσῃ εὐ-τυχῆ;

Τὸ πιστεύω ἀδιστακτικῶς.

Ἄκουσον, μῆτέρ μου, γνωρίζω ὅτι ὁ Θεὸς διατάττει τὰ τέκνα, νὰ ὑπακούωσιν εἰς ἐκείνους, παρ' ὧν ἔλαβον τὴν ζωὴν

γνωρίζω πρὸς τούτους ὅτι ἀφότου ἦλθον εἰς τὸν κόσμον οὐ-δέποτε διέλαθέ τι τὴν μητρικὴν σου στοργὴν καὶ ὅτι ἐὰν ὑπῆρξα πάντοτε εὐτυχῆς τοῦτο ὀφείλεται εἰς σὲ καὶ μόνην. Εἶναι λοιπὸν ἀδύνατον καρδίᾳ ὡς ἡ ἰδικὴ σου νὰ ἀπατηθῇ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Δὲν θὰ μοὶ ἐδίδες βεβαίως παρομοίαν συμβουλήν, ἐὰν αὐτὴ δὲν ἀπέβλεπε τὴν εὐτυχίαν μου. ἀφοῦ εἶσαι μῆτηρ μου, καὶ θὰ ἀπέθνηκτες βλέπουσά με δυστυχῆ. Λάβε λοιπὸν τὰ μέτρα σου, τὰς τελευταίας πλη-ροφορίας ἃς ἔχεις νὰ συλλέξῃς καὶ ἐὰν μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἐξακολουθῆς νὰ φρονῆς, ὅτι ὀφείλω νὰ συζευθῶ μετὰ τὸν κ. Θεόδωρον θὰ τὸ πράξω εἰσαι εὐχαριστημένη, ἀγαπητῆ μητὴρ;

Εἶσαι ἄγγελος, εἶπεν ἡ μῆτηρ ἐναγκαλιζομένη τὴν θυγα-τέρα της.

Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας οὐδεὶς πλέον ἐγένετο λόγος περὶ τού-του μετὰ τὴν μητὸς καὶ θυγατρὸς. Μετὰ τὸ μικρὸν τοῦτο χρο-νικὸν διάστημα ἡ κ. Ἐαρος ἠρώτησε τὴν Σοφίαν ἐὰν ἠδύ-νατο νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Θεοδώρου.

Ἡ νεᾶνις λίαν συγκεκριμένη ἀπάντησε καταφατικῶς.

Γυνὴ εὐαίσθητος καὶ λεπτή, οἷα ἡ Σοφία, ὅσῳ τυφλὴν ἐμ-πιστοσύνην καὶ ἂν εἶχεν εἰς τὴν ἀγάπην τῆς μητρός της, ἐδικαιούτο οὐχ' ἥττον νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὴν συγκεκριμένην καὶ νὰ θέτῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ παρομοίαν φύσεως ὑποχρέωσιν.

Κατὰ τελευταίαν τινὰ στατιστικὴν, αἱ ἐν Βερολίῳ γυναῖκες, ὑπερτεροῦσι τοὺς ἄνδρας κατὰ 51,531. Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ ἐξακολουθήσῃ αὐξανόμενος μετὰ αἰῶνάς τινας δὲν θὰ ὑπάρχωσιν ἐν Βιέννῃ εἰμὴ γυναῖκες. Κατὰ τὸ 1871 οἱ ἄνδρες ἐπλεόναζον τῶν γυναικῶν κατὰ 8,000. Εἰς τὸ 1880 καίτοι προσετέθη λόχος στρατοπεδεύοντος ἐν Βερολίῳ στρατοῦ ἐξ 20 121 ἀνδρῶν ὁ γυναικείος πληθυσμὸς ὑπερέβαινε τὸ τῶν ἀνδρῶν κατὰ 36,682.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κατετέθησαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς ἐν «Μεγάλῳ Ρεύματι» πυρκαϊᾶς τὰ ἐξῆς ποσά.

κ. Ἰωάννα Α. Γεωργιάδου	δρ.	25
κ. Καλλιρρόη Ι. Παρρέν	»	20
κ. Ἀθηνᾶ Σιγανού	»	5
κ. Λεωνίδα Γεωργιάδης.	»	25

ΝΟΣΤΙΜΑ

Κατὰ τὰς ἐπαναληπτικὰς ἐκλογὰς ὑποψήφιός τις ἀνεγίνωσκε τὸ πρόγραμμά του πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀταγώσεως κομματάρχης τις πλησιάζει τὸν ὑποψήφιον καὶ σφιγγῶν τὴν χεῖρα αὐτοῦ τῷ λέγει «ἔστέ ἡσυχος, ὅλοι οἱ τίμοι ἄνθρωποι εἶναι ὑπὲρ ὑμῶν». «Δυστυχία μου! λέγει ὁ ὑποψήφιος, ἡ νίκη τοῦ ἀντιπάλου μου εἶναι βεβαία».

Μεταξὺ δύο Κυριῶν, αἰτίνας ἐτύγχανον ἰδιαιτέρων περιποιήσεων παρὰ Κυρίου τινὸς ἡ ὀλιγώτερον ὡραία ἐπιθυμοῦσα νὰ πεισθῇ, ἐὰν ἀγαπᾶται ὡς ἡ ἀντίζηλός της, εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἐὰν καὶ αἱ δύο ἐπίπτομεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς βοήθειαν τινὸς θὰ ἐσπεύδατε πρῶτον; Εἶμαι βέβαιος, Κυρία μου, ἀπήντησεν οὗτος ἰπποτικώτατα, ὅτι κολυβάτε θανάσια.

Ὅτε ὁμοῦς ἡ μήτηρ της ἐπαρουσιάσθη συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδώρου, αὕτη ἦτο ἡρεμος μειδιῶσα καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Θεόδωρον. Τοῦτο ἤρκει πρὸς ἐπεξήγησιν τῆς συγκαταθέσεώς της.

Ὁ Θεόδωρος ἤρπασε τὴν προτεινομένην αὐτῷ χεῖρα καὶ κατεκάλυψεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων. Ἡ Σοφία ἠσθάνθη ἐν τῇ παραφόρῳ ταύτῃ διαχύσει δύο θερμὰ δάκρυα, κυλιόμενα ἐπὶ τῆς χειρὸς της.

Ὅτε ὁ Θεόδωρος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἦτο ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε τὸ τρομακτικόν· ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὡς ἐν παραζάλῃ ἐψιθύρισε: Θεέ μου!

Τί ἔχετε ἐρῶνησαν ἀπὸ κοινοῦ αἱ δύο γυναῖκες.

Τίποτε, ἀπεκρίθη οὗτος συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν καὶ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ τίποτε ἢ συγκίνησις, ἢ χαρὰ . . .

Ἡ μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἀντήλλαξαν βλέμμα.

Ἡ ἀπάντησις, ἢν εὐρηστήθητε νὰ δώσητε εἰς τὴν Καν μητέρα σας, δεσποινίς με κατέστητε τόσον εὐτυχῆ, ὥστε μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑποστῶ τὴν πλήρη ταύτην εὐτυχίαν χωρὶς νὰ καμφθῶ ὑπ' αὐτήν. Ἐν οἷα δήποτε ἄλλη περιστασίαι, ὁ κ. Θεόδωρος δὲν θὰ εὕρισκεν εὐκόλως τὴν ὡραίαν ταύτην φράσιν· ἢ ὑπερβολικὴ θλίψις ὡς καὶ ἢ ὑπερβολικὴ χαρὰ οἱ δύο οὗτοι πόλοι τῆς ἀνθρωπίνης αἰσθήσεως, καθιπτῶσιν ὡς

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Α. Β. Κωνσταντινοῦπολιν. Ἐὰν ἐγκριθῇ δημοσιευθήσεται.—Καν Μ. Ν. Μ. Ζάκυνθον. Ἐπίσης.—Κου Ε. Μ. Π. Β. Ρέθυμνον. Εὐγνωμονοῦμεν. Γράφομεν.—Κον Μ. Ζ. Χανία Φύλλα ἀπεστάλησαν, ἀποστέλλονται τὰ ζητηθέντα. Γράφομεν.—Κον Ε. Κ. Χανία. Ἐλησημονήσαμεν ἀποστέλλαι ζητηθείσας ἀποδείξεις ἀποστέλλομεν.—Καν Α. Σ. Γιούργεθον Εὐγνωμονοῦμεν ἀποστέλλομεν καὶ λοιπὰ φύλλα.—Καν Α. Μ. Κέρκυραν. Ἡ σύζυγος τοποθετεῖται ἀπέναντι τοῦ συζύγου. Ἐκατέρωθεν αὐτῆς οἱ γεροντότεροι καὶ σεβαστότεροι τῶν προσκεκλημένων ἑκατέρωθεν τοῦ συζύγου Κυρία πάντοτε ἔννοεῖται αἱ πλέον ἡλικιωμένα (καὶ μὴ πρὸς καχοφάνισμόν του).—Καν Α. Μ. Ἀθήνας. Τσιτάκια ἐφθηνά καὶ ἐλαφρά, ἀλλὰ κομψὰ καὶ με γάρνιν.—Καν Α. Ε. Β. Κωνσταντιν. ἀριθμὸς ἐξητηλήθη ἀποστέλλομεν β'. μέχρις ἀνατυπώσεως ἀ.—Κον Δ. Ι. Κωνσταντιν. Ἀποστέλλομεν φύλλα.—Καν Π. Φ. Ἀγγιόν. Χρήματα ἐλήφθησαν φύλλα ἀπεστάλησαν.—Καν Π. Α. Λεουκάδα. Φύλλα ἀπεστάλησαν συνδρομὴ τροπληρωτέα.—Καν Γ. Δ. καὶ Ι. Α. Θήρα. Χρήματα ἐλήφθησαν εὐγνωμονοῦμεν.

Συμβουλή.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΑΦΑΙΡΕΙΝ ΤΗΝ ΚΑΚΗΝ ΓΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ (μπαγιάτικου) ΚΡΕΑΤΟΣ.— ῥίψατε τὸ κρέας ἐντὸς βραστοῦ ὕδατος καὶ ἄμα ἀρχίσῃ νὰ κάμνη ἄφρον, ρίψατε ἐντὸς τοῦ βράζοντος μετὰ τοῦ κρέατος ὕδατος δύο ἢ τρία μεγάλα κάρβουνα καλῶς ἀνημμένα. Ὅταν τὰ κάρβουνα σβεσθῶσιν, ἀποσύρατέ τα ὡς καὶ τὸ κρέας τὸ ὁποῖον μαγειρεύετε ὅπως θέλετε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΡΑΠΤΡΙΑ φοιτήσασα ἐπὶ πενταετίαν εἰς τὸ κατὰστάμα τῆς κ. Λιζιὲ ζητεῖ ἐργασίαν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς κάτοχος καὶ τῆς Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

λέγεται, τὸν ἄνθρωπον ἀληθῆ ποιητήν. Τέλος ὁ εὐτυχῆς μνηστήρ ἀπηλλάγη διὰ τελευταίου βαθμοῦ στεναγμοῦ τῆς στενοχωρίας ἧτις ἐπέβηε τὸ στήθος του καὶ προσέθηκεν. Συγγνώμην Κυρίαί μου, ἐὰν μὴ δυνήθεις νὰ μείνω κύριος τῆς χαρᾶς μου σὰς προὔξενησα φόβον καὶ ἀνησυχίαν. Μετὰ μίαν ὥραν, δεσποινίς, ἀναχωρῶ διὰ Παρισίους ἢ κυρία μήτηρ σας μοὶ ὑπεσχέθη νὰ σὰς εἶπῃ πᾶν ὅ,τι ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω πρὸς ὑμᾶς.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ κ. Θεόδωρος ἀπεσύρθη, ἀφοῦ διὰ μίαν ἔτι φορὰν ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα ἐκείνης ἧτις πρὸ ὀλίγου ἀπεφασίσθη νὰ γείνη σύζυγός του.

Ὅτε αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόναι:

Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐτρόμαξα, φρικωδῶς ἰδοῦσα αὐτὸν νὰ ὠχριάσῃ τόσον, εἶπεν ἡ θυγάτηρ πρὸς τὴν μητέρα. Ἐνόμιζέτις, ὅτι θὰ ἀπέθνησκε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ ὑπεραγαπᾷ.

Νομίζεις ὅτι ὁ ἔρωσ του, τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ τόσον; Ἄλλὰ τί λοιπόν;

Παρετήρησας τὸ βλέμμα του καὶ τὰ τρέμοντα χεῖλη του; Ἄν δὲ καὶ ὑπερανθρωπίνους κατέβαλε προσπαθείας ὅπως μᾶς καθησυχάσῃ, ἐὰν δὲν ἐξήρχετο, ἤθελε ἀναμφιβόλως πέσει πρὸ ἡμῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)